

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **N. B.**, nar. ..., státní příslušnost Gruzie, t. č. v ČR v pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, třída Rudé armády 1000, zastoupen JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Václavská 226/2, Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j.: OAM-9/ZA-ZA11-ZA02-2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2.3.2017, č.j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA02-2017 žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodl tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák.č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce včas podal žalobu, neboť s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 5.1.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Bylo s ním zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA02-2017, ve kterém mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle zákona o azylu. Domnívá se, že správní orgán v řízení nedostatečně zohlednil některé skutečnosti a naopak jiným přikládal příliš velkou váhu, v důsledku čehož byla nesprávně posouzena jeho životní situace a mezinárodní ochrana mu nebyla přiznána.
3. Je občanem Gruzie, jezídské národnosti a v ČR požádal o azyl spolu se svojí manželkou. Z Gruzie byl nucen uprchnout v důsledku jeho členství v Národní straně, neboť mu bylo vyhrožováno smrtí kvůli členství v této straně. Tuto skutečnost zmínil již ve správním řízení, nicméně správní orgán využil dočasné dezorientace žalobce a jeho špatného psychického stavu a při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nebyl schopen sdělit zcela přesně požadované informace, které, jak se domnívá, vedly k zamítnutí jeho žádosti o azyl.
4. Pravda je taková, že v Gruzii pracoval jako řidič tzv. maršutky a ke vstupu do strany byl přinucen v práci, neboť měl strach, že by o práci přišel. Následně jako ostatní řidiči maršutek, byli nuceni agitovat ve prospěch strany bývalého prezidenta Saakašviliho. Nevěděli, zda maršutky nejsou odposlouchávány a ze strachu o ztrátu zaměstnání či jiných postihů agitovali ve prospěch strany. Nicméně žalobce se o politiku nikdy nezajímal do velkých detailů a proto při pohovoru nebyl schopen správně uvést všechny informace. Navíc při pohovoru nebyly zohledněny podmínky v Gruzii, kde ne vše se děje oficiální cestou a např. vydávání členských průkazů probíhá různými způsoby. Členem strany byl, a ne zcela dobrovolně, byl nucen v její prospěch agitovat, nicméně správní orgán se zabýval jen skutečnostmi, které při pohovoru nebyl schopen žalobce osvětlit, a nevěřili mu. Uvedl, že soudu rád dokáže, že členem strany byl a také prokáže, že mu po návratu do vlasti skutečně hrozí nebezpečí.
5. Správní orgán nevzal dostatečně v potaz současnou situaci v Gruzii, která navenek působí jako demokratická země, nicméně v poslední době dochází ke kriminalizaci lidí okolo bývalého prezidenta Saakašviliho, který začal být trestně stíhán spolu se svými blízkými spolupracovníky (důkazem budiž jeho současné působení na Ukrajině a proruská orientace současného prezidenta Gruzie).
6. Situace je obdobná i v nižších patrech politického života, kde dochází k pronásledování členů bývalé vládní strany a tzv. „vyřizování účtů“. K tomuto dochází pozvolna a pronásledování není oficiálně organizováno státem, nicméně důsledkem tohoto pronásledování bylo mimo jiné vyhrožování smrtí žalobci. Několikrát byl navštíven ve svém domově a odveden, bylo mu vyhrožováno smrtí. Proto se rozhodl ze země uprchnout a požádat o azyl. V doplnění žaloby pak uvedl, že popravdě obsáhle vylíčil důvody, pro které byl nucen svoji vlast opustit, žalovaný tyto důvody však náležitě

nezohlednil, tyto důvody bagatelizuje, klade na žalobce přílišné nároky stran toho, co mohl či nemohl udělat.

7. Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí neustále zlehčuje a bagatelizuje hrozbu zabití, kterou, jak žalobce uvedl, mu tlumočil jeden z pracovníků gruzínské policie. Žalobce taktéž popsal, že jak riziko jeho zabití, tak i riziko policejní šikany spočívá jednoznačně v jeho politické činnosti, resp. v tom, že je pro projevování politického názoru.
8. Žalobce název strany bývalého gruzínského prezidenta Saakašviliho uvedl tak, jak se straně v Gruzii běžně říká, nikoliv, jaký je její oficiální název v zahraničí. To je mj. jeden z důvodů, pro který žalovaný nyní tvrdí, že žalobci nevěří ohledně jeho politické činnosti. Jinými slovy, mělo by být podle úvah žalovaného na újmu žadatele např. z České republiky, pokud by hovořil o Lidovcích a Komunistech, nikoliv o Křesťansko-demokratické unii – české straně lidové a o Komunistické straně Čech a Moravy. Ze strany žalovaného se proto jedná o až hnidopišský formalismus, i když v jeho počínání vůči žalobci se v tomto případě ještě nedosahuje takové úrovně, jako v dalších částech napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný dále na jedné straně vyčítá žalobci, že se věc nepokusil vyřešit jinak, na straně druhé toto řešení (přechodné pobyty v cizině vedené snahou, aby se „situace uklidnila“ a „aby na něj zapomněli“) žalobci vyčítá a užívá jej k argumentaci o vnímání situace nikoliv „natolik závažné, jak se snažil (žalobce) správní orgán přesvědčit“. Je evidentní, že pro trvalé vycestování se žalobce a jeho manželka rozhodli až poté, co bylo žalobci naznačeno, že by mohl být zabit.
10. Rozhodnutí žalovaného dále obsahuje celý výčet možností, jaké dává gruzínské právo občanům Gruzie k ochraně před nezákonným počínáním úředních osob a před účelovou kriminalizací. Tato mantra žalovaného sice zní přesvědčivě a dost možná má žalovaný o psaném gruzínském právním řádu pravdu, avšak je rozdíl mezi právem psaným a právem, jaké je (nebo spíše není). Zde projevuje žalovaný až cynický alibismus. Postačí, aby měl stát původu žadatele v právním řádu napsáno několik institutů, které se v praxi nemusí vůbec dodržovat či reálně vůbec neexistují, a pro žadatele to ze strany žalovaného znamená, že azyl nemusí být udělen. Sice poněkud přehnaně, avšak nikoli nemístně lze uvést, že nacistické Německo postihovalo v rámci svých trestních předpisů vraždu, což však nikomu ze státní mašinerie nebránilo na okupovaných územích a v koncentračních táborech vraždit dokonce v masovém měřítku. Tudíž vývody žalovaného, jak široké možnosti právní ochrany má průměrný Gruzínek, narážejí na reálné fungování gruzínské justice a policie. Samozřejmě lze uvěřit, že i v Gruzii se najde nezávislý a nestranný soud, i ten je však nucen rozhodovat na základě důkazů, které samozřejmě povětšinou obstarává policie. Vystává potom otázka, zda je nezávislý a nestranný soud potom schopen odlišit důkaz pravdivý od důkazu podstrčeného, což je např. v případě nálezů nelegální zbraně vysoce nejistá záležitost. A i když se gruzínské právo patrně honosí širokým výčtem institutů

právní ochrany před zvůli úředních osob, nelze vyloučit, že případné stížnosti mohou skončit ihned ad acta a stěžovatel ve vězení nebo mrtvý, ať se již jedná o praxi státu nebo jen některých zájmových skupin. Při vší účtě k žalovanému, realita gruzínské policie a justice zná patrně lépe žalobce, než žalovaný.

11. Žalobce však, což je nejdůležitější, uvedl konkrétní okolnosti, nikoliv jen obecná tvrzení o nefungujícím systému. Ze své pozice udělal vše, co udělat mohl, než se dozvěděl, že mu hrozí smrt, musel tedy ze své vlasti uprchnout. Žalovanému se na druhé straně nepodařilo prokázat, že důvody pro reálné obavy o život žalobce a) neexistují, b) nejsou v souvislosti s jeho politickou činností. Proto má žalobce za to, že splňuje podmínky § 12 zákona o azylu.
12. V případě žalobce, i když toto žalobce výslovně nikde neuváděl, bylo evidentně nutno zkoumat i další možnosti ohrožení života, či zdraví žalobce. Při pohovoru vyšlo mj. najevo, že žalobce, ač je jezidské národnosti, je příslušníkem jiného náboženství, než jezidského. Jezídové však mají zapovězeno konvertovat k jinému náboženství, kdy je v roce 2007 zadokumentováno ukamenování jezídky, která konvertovala k islámu. Vzhledem k tomu, že jedna z jezidských komunit se nachází právě v Gruzii, nelze vyloučit, že by žalobce ve své vlasti mohl mít problémy nikoliv se státem, protože je jezidské národnosti, nýbrž s jezídou, protože je konvertita. Uvedené však žalovaný nezkoumal, i když národnost a náboženské vyznání žalobce sdělil, kdy je však třeba uznat, že žalobce na toto přímo nepoukazoval a očekávat u pracovníků žalovaného příliš kulturně-náboženského přehledu je taktéž nereálné.
13. Co však u pracovníků žalovaného očekávat lze, je znalost správněprávních předpisů. Pokud je účastníku řízení dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy účastník uvede, že „je mu s manželkou špatně a nemají myšlenky na nějaké seznamování“, nemělo by to být, v souladu s ust. § 4 odst. 1, odst. 4 správního řádu automaticky považováno za znak toho, že se účastník s podklady seznamovat nechce. Pokud je někomu špatně, má mu být v rámci zásady uplatňování procesních práv a vstřícnosti veřejné správy umožněno seznámení v jiný den, který správní orgán případně stanoví. Rozhodně nelze z výše popsaného projevu účastníka vyvozovat, že právo seznámit se s podklady plně využil nebo využít odmítl, což je však právě to, co žalovaný učinil.
14. Kromě porušení zásad uvedených v ust. § 3 správního řádu, tak žalovaný porušil i ust. § 4 správního řádu.
15. Pokud se jedná o navrhované důkazy, žalobce sdělil, že v tomto ohledu je ve značné nevýhodě, jelikož v úvahu připadající svědci či listiny se nacházejí v Gruzii, kam žalobce nechce vycestovat.

16. Navrhoval proto, aby rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, bylo zrušeno.
17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu s mezinárodními závazky, se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však správní orgán konstatoval, že nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy, proto správní orgán žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem.
18. K tomu žalovaný uvedl, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které jmenovaný v průběhu správního řízení uvedl. Správní orgán trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor. Během pohovoru měl žalobce možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl a které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Odpovědi nebyl žalobce nijak omezován a správnost sepsaného protokolu stvrdil svým podpisem. Žalovaný správní orgán shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé, v době vydání aktuální a zcela dostačující podklady, z nichž vytěžil patřičné informace, tak aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn skutečný stav věci. Správní orgán sdělil, že informační zdroje sloužící jako podklady pro vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou zcela dostačující, respektovány soudními orgány a přiměřeně aktuální k době vydání rozhodnutí. Správní orgán z nich vytěžil informace tak, aby zjistil skutečný stav věci. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí dne 13.2.2017 seznámit s obsahem spisového materiálu, mohl proti podkladům vznést námitky či připomínky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly jeho situaci. Žalobce své možnosti využil.
19. Co se týče námitek žalobce ohledně nesprávného postupu v případě jeho seznámení, správní orgán uvádí, že žalobce sice uvedl, že je mu špatně a že nemá myšlenky na seznámení, avšak během seznámení nepožadoval o přerušení tohoto úkonu z důvodu jeho zdravotní indispozice, vyjadřoval se smysluplně a neuváděl žádné námitky či doplnění správního spisu. K seznámení se žalobce dostavil, přestože měl možnost se z tohoto úkonu omluvit a požádat o jiný náhradní termín. Taktéž je správní orgán toho názoru, že po

celou dobu správního řízení měl žalobce možnost v souladu s ust. § 36 odst. 1 správního řádu navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, měl možnost v souladu s ust. § 38 správního řádu nahlížet do spisu, nebo v případě pochybnosti ohledně jeho schopnosti seznámení či jiných úkonů měl možnost využít právního zastoupení či pomoci od některé z neziskových institucí. Toto však žalobce neučinil. K názoru žalovaného tak bylo postupováno v souladu se zákonem a námitka žalobce v daném případě je irelevantní.

20. Dále správní orgán uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že by došlo v jeho případě k přehnanému formalismu. Žalobce byl během pohovoru dotazován na oficiální název politické strany, ve které měl působit, nikoliv na název „lidový“, běžně používaný. Žalobce však tento název neznal, resp. uváděl název „Národní strana“. Jak však bylo žalovaným prokázáno, strana o kterou se v případě žalobce mělo jednat, se nazývá „Sjednocené národní hnutí“. Správní orgán je toho názoru, že v případě, kdy by žalobce opravdu působil v této politické straně a byl z tohoto důvodu následně pronásledován, jistě by znal, jak oficiální, tak i název neoficiální „lidový“, běžně ve společnosti užívaný. Navíc v případě žalobce se nejednalo o jediný rozpor. Žalobce neznal ani největšího konkurenta této politické strany, neznal způsob, jakým je možné se k této politické straně připojit a taktéž nedokázal popsat členský průkaz, který je členům vystaven. Správní orgán v této souvislosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na str. 4, na které správní orgán odůvodnil důvody nevěrohodnosti žalobcovi výpovědi.
21. V souvislosti s nevyužitím možnosti ochrany v zemi původu, správní orgán odkázal na rozsudek ze dne 22.12.2005, č.j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: *„Aby bylo možné sledovat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*. K tomu pak správní orgán dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.11.2016 č.j. 5 Azs 251/2016-19, ve kterém NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud především podotýká, že již opakovaně zaujal stanovisko k případům, kdy cizinec nevyužije vnitrostátní ochrany v zemi původu proti tvrzenému bezpráví a pak se domáhá mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 06. 2005 sp.zn. 4 Azs 395/2004, dostupném na www.nssoud.cz vyslovil, že: „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“*. Stejný právní názor zaujal i v rozsudku ze dne 10.2.2006, sp.zn. 4 Azs 129/2005, rovněž dostupném na www.nssoud.cz. „Správní orgán tak setrvává na svém názoru, že žalobce nejprve měl a mohl využít ochrany v zemi jeho původu a až posléze se dovolávat ochrany v jiném státě.
22. Dle názoru správního orgánu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že správní orgán posuzoval všechny skutečnosti, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, a v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti žalobce.

23. Odkázal pak plně na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se velmi rozsáhle vypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany v jakékoli její formě.
24. Na písemné vyjádření k žalobě žalobce reagoval replikou, v níž s ohledem na přehnaný formalismus ze strany žalovaného znovu zdůraznil, že při seznámení se se spisem nechali žalobce a jeho manželka do spisu nahlédnout, nicméně tito až na místě seznali, že toho nejsou ze zdravotního hlediska schopni. Omluva předem tedy v tomto případě nebyla na místě. Postoj žalovaného je přehnaný, nelidský (dalo by se říci úřednická reakce žalovaného) vnímající účastníky jen jako komplex jména, příjmení, datum narození a trvaného pobytu bez vazby k jejich reálné, fyzické či fyziologické podstatě, a tedy ji bez vazby k jejich potřebám, právům a oprávněným zájmům.
25. Vzhledem k tomu, že jsou žalobce a jeho manželka cizinci, neovládající dokonale český jazyk, a vzhledem k požadavkům správního řádu na přístup správních orgánů k účastníkům, kdy by se měla podání i jiné úkony hodnotit nikoliv podle názvu, ale podle jejich skutečného obsahu, nemluvě o požadavku ust. § 4 odst. 1 a odst. 4 správního řádu, nabízí žalovaný nástin pravého obrazu svého fungování. Obrazu, který se ve svých tvrzeních žalovaný pokouší opakovaně vyvracet. Obrazu, jenž je zcela jednoznačně definován a pranýřován v judikatuře Nejvyššího správního soudu na téma přehnaného formalismu. Žalovanému se ani v rámci jeho vyjádření nepodařilo prokázat, že důvody pro reálné obavy o život žalobce neexistují, popř. nejsou v souvislosti s jeho politickou činností. Proto trval žalobce na tom, že splňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, kdy je z důvodu sloučení rodiny zapotřebí udělit azyl také jeho manželce. Nelze taktéž vyloučit, že pokud by žalobce dostal azyl v ČR a jeho manželka nikoliv, mohly by se osoby, které pronásledovaly žalobce, zaměřit právě na jeho manželku a působit jejím prostřednictvím útrapy též žalobci.
26. Pokud jde o napadené rozhodnutí vydaném Ministerstvem vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, bylo toto vydáno 2.3.2017 pod č.j. OAM-9/ZA-ZA11-ZA02-2017, kdy žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.
27. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že 5.1.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, 10.1.2017 poskytl údaje k podané žádosti a sdělil, že je státním občanem Gruzie, jezidské národnosti, ženatý. Ke svému náboženskému vyznání sdělil, že se hlásí k církvi Shams (Uctívatelé Slunce). Od roku 2014 je členem Národní strany, v jejím rámci se věnoval agitaci. Žadatelova manželka Seda Broian je státní příslušnicí Gruzie, je rovněž žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žadatel s manželkou mají dospělého syna, který žije ve Švédsku, poslední bydliště ve vlasti uvedl v T., kde žil od roku 1980 do svého odjezdu. Dne 8.12.2015 cestoval letecky z T. do M., odtud pokračoval kamionem do Švédska. Ve Švédsku dne 10.12.2015 požádal o udělení mezinárodní ochrany, v rámci dublinského systému byl dne 5.1.2017 transferován do ČR. Ke svému zdravotnímu

stavu uvedl, že žádné zdravotní problémy nemá, pouze ve Švédsku se nachladl a špatně slyší. Měl stanovený termín operace, ale nedošlo k ní. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl problémy v Gruzii, kvůli kterým odjeli do Švédska. Jednou jej odvedli na policii a nechali jej tam dva dny. Chtěli po něm, aby odešel ze strany. Když jej v roce 2014 zadrželi a odvedli, dostala z toho manželka mikrofarkt. Řekli mu, že jej varovali, aby té činnosti nechal. Zaplatil peníze a oni mu řekli, aby se to už neopakovalo. Když jej odvedli podruhé, dostala manželka mrtvici. Rozhodli se tedy odjet na týden do ČR, aby na ně ti lidé zapomněli. Když se vrátili, řekla mu sousedka, že k nim přišli a hledali ho, proto na týden odletěli do Baku. Když se z Baku vrátili, jeden pracovník policie jej varoval, že ho hledají a má se schovat, v opačném případě bude mít velké nepříjemnosti a mohli by jej i zabít.

28. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak uvedeno, že s žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10.1.2017 za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Žadatel uvedl, že v údajích k žádosti sdělil všechny důvody, proč v ČR žádá o mezinárodní ochranu. Sdělil dále, že politická strana, jejímž je členem, se oficiálně jmenuje Národní strana. Je to strana bývalého prezidenta Saakašviliko. Když byly prezidentské a parlamentní volby, strana se těchto voleb zúčastnila, cílem strany je získat větší mandát. Strana chce, aby byly demokratické volby, aby bylo více pracovních míst, aby byla zdravotní péče dostupná a bezplatná, aby nedocházelo k porušování lidských práv, aby lidé mohli žít ze starobního důchodu. Také strana chce, aby se Gruzie stala součástí Evropy. K pozici strany v politickém systému Gruzie sdělil, že je na druhém místě, na název strany na prvním místě si nemůže vzpomenout, vede ji Ivanišvili. Členem Národního hnutí se žalobce stal začátkem roku 2014. K důvodům uvedl, že kolegové v práci byli členy této strany a vysvětlili mu, čím se strana zabývá a jaké má cíle. Souhlasil s tím a považoval cíle strany za správné. S kolegou šel do kanceláře, kde se zapsal a ukázal občanský průkaz. V rámci strany nemá žádnou funkci, je řadovým členem. Dostal legitimaci, tu ale nemá u sebe, má ji v Gruzii, neví ale přesně kde. K průkazu uvedl, že je to malá uzavíratelná průkazka šedé barvy. Uvnitř na levé straně je uveden název strany „Národní strana“ a je tam jeho fotografie, na protější straně vpravo jsou uvedeny jeho osobní údaje. Průkazka mu byla vydána v březnu 2014. Před rokem 2014 nebyl členem žádné politické strany, o politiku se začal zajímat, protože se mu nelíbilo, co v Gruzii probíhá, považoval to za nespravedlivé. K otázce, co tedy v Gruzii probíhá, uvedl, že neví, jak to vysvětlit. Ilustroval to na svém případě, kdy si pro něj přišli, odvedli jej, nic mu nevysvětlili a člověk se nemůže bránit, nedodržují zákony a dělají si, co chtějí. Je tam zvěle a chaos. Potíže začal mít na přelomu srpna a září 2015. Jednalo se o potíže s policií, všechno se děje prostřednictvím policie. O spojitosti potíží se členstvím ve straně mu měla říct policie poté, co ho odvedla, bylo mu řečeno, že musí stranu nechat být, také mu řekli, že není Gruzín a nepřísluší mu řešit problémy v Gruzii. Policisté se ho měli také ptát, proč zůstal v Gruzii, když v 90. letech byla většina příslušníků jiných národností vyhnána. Jiné potíže se svou národností žadatel neměl. Na otázku, čím policie svůj požadavek odůvodnila, uvedl, že se jim nelíbilo, že prováděl agitaci. On chtěl, aby lidé jeho stranu podporovali, aby získala více příznivců. Agitací se začal zabývat ihned po vstupu do strany. Hovořil s lidmi o

straně, představoval její cíle. Aby strana uspěla ve volbách, potřebovala lidi. Roznášel také letáky. K zadržení gruzínskou policií uvedl, že byl zadržen celkem dvakrát. Poprvé to bylo na přelomu září a října 2014, vracel se domů z práce, když jej na ulici zadrželi dva policisté, naložili ho do auta a odvezli, dva dny jej zadržovali a chtěli, aby nechal stranu být. Myslel si, že to tím skončí, ale asi za dva měsíce jej zahlédli a žadatel si všiml, že jej sledují. K ničemu ale nedošlo a ani jej neoslovili. V květnu 2015 jej zadrželi podruhé, když se večer vracel z práce, znovu jej odvezli na policejní oddělení. Druhý den mu dali telefon, aby zavolaal manželce a řekl jí, aby připravila peníze, že přijde jejich člověk, který je vyzvedne. Potom si mezi sebou něco řekli a žadatele pustili. Žena jim peníze dala. Když přišel domů, začala mu nadávat a říkala, že má stranu opustit, rozčílila se a dostala mrtvici. Žalobce s manželkou přemýšleli, kam by odjeli. Vyřídili si české vízum a odjeli na týden do ČR. Po návratu se situace neuklidnila. Sousedka mu řekla, že ho hledali a že zase přijdou. Z toho důvodu si koupili letenky a v listopadu odletěli ke kamarádovi do Baku. Po pěti dnech se vrátili. I když se neúčastnil akcí strany, nenechávali jej na pokoji. Potkal venku policistu, kterého viděl během zadržení na policii. Ten jej varoval, že ho policie sleduje a řekl mu, aby popřemýšlel o odjezdu, že se může stát, že jej chytanou, zabijí, a nikdo o tom nebude vědět. Po návratu z Baku nebyl jmenovaný policií zadržen, pouze jej ten policista varoval. Proto se s manželkou rozhodli, že odjedou a přemýšleli kam. Z důvodu, že syn žije ve Švédsku, rozhodli se, že pojedou k němu. V Gruzii se žalobci žilo dobře, kdyby mu tam bylo špatně, mohl zůstat v Evropě i dříve. V Gruzii nebyl oficiálně trestně stíhaný a s policií nebo jinými státními orgány v Gruzii neměl žádné jiné potíže. Na jednání policie stížnost nepodal. Je to podle něj absurdní, protože ať se člověk obrátí na kohokoliv, vždy by to skončilo u policie. Stěhováním se v rámci Gruzie by své problémy žalobce také nevyřešil, nezkoušel je vyřešit takto, neboť Gruzie je podle něj malá a všude by jej našli.

29. Žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů, vybraných částí spisového materiálu k řízení manželky a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Vyjmenoval, že konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 122516/2016-LPTP ze dne 16.12.2016, č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26.2.2016, č.j. 123646/2016-LPTP ze dne 15.12.2016 a č.j. 93168/2016-LPTP ze dne 26.2.2016, dále pak ze zprávy Human Rights Watch 2016 - Gruzie ze dne 27.1.2016 a výroční zprávy Freedom House 2016 - Gruzie ze dne 27.1.2016. Žalovaný uvedl, že veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dále pak žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 13.2.2017 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí a výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný žalobce této možnosti využil a uvedl, že je jim s manželkou špatně a nemají myšlenky na nějaké seznamování. Poté, co s nimi udělali ve Švédsku, je jim to všechno jedno. Ať je klidně zastřelí, ať s nimi udělají, co chtějí. V Gruzii se měli špatně, proto odjeli do Švédska, a co tam s nimi udělali. Žena to samé. Od rána je v takovém rozpoložení, už

nemůže, úplně se stydí každý den chodit k lékaři. Žadatel nenavrhl doplnění podkladů k vydání rozhodnutí. Stran zdrojů informací a způsobu jejich využití uvedl, že neví, co má ještě říci. Manželku přivezl do Evropy, chodila po svých a teď ji v Evropě musí vozit na kolečkovém křesle. Ona je živým důkazem, co Evropa, přesněji Švédsko, s ním dělá.

30. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pak uvedl, že podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Pro posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.
31. Žalovaný konstatoval, že nepovažuje žadatelova tvrzení o členství v politické straně za důvěryhodná. Zdůvodnil to tak, že žadatel nebyl schopen na výzvu správního orgánu uvést oficiální název politické strany, jejímž je členem. Uvedl, že je členem „Národní strany“ a že se jedná o stranu bývalého prezidenta Gruzie Saakašviliho. Oficiální název strany, jejíž byl Saakašvili zakladatelem a předsedou, je však nejčastěji do češtiny překládán jako „Sjednocené národní hnutí“. Žadatel tedy prokazatelně nezná oficiální název strany, jejímž měl být členem. K pozici strany v politickém systému uvedl, že tato je na druhém místě, přičemž na jméno strany, která je na prvním místě, si nemůže vzpomenout. Žalovaný uvedl, že lze jen těžkou uvěřit, že působil jako agitátor Sjednoceného národního hnutí, který měl lidem vysvětlovat politiku této strany, když nezná ani oficiální název své strany, ani název největšího konkurenta, kterým je dlouhodobě politická strana Gruzínský sen. Dále pak uvedl, že členem strany se stal začátkem roku 2014. Vstup do strany měl mj. probíhat tak, že šel do kanceláře, kde se zapsal a ukázal občanský průkaz. Informace MZV ČR č.j. 122516/2016-LPTP ze dne 16.12.2016 uvádí, že standardní a jediný způsob získání členství je elektronickou registrací a následným vyzvednutím členské průkazky. Popis žadatele je od tohoto postupu odlišný. Samotná členská průkazka měla být žadateli vydána v březnu 2014. Správní orgán provedl porovnání žadatelova popisu členského průkazu se vzorem, který má pro své účely k dispozici (viz informace MZV) a musí konstatovat, že ačkoliv měl být vzorový průkaz vydán taktéž v březnu 2014, zásadně se od žadatelova popisu liší. Pro ilustraci správní orgán konstatoval, že průkaz je ve formátu plastové kartičky, nedá se otevřít/zavřít, neobsahuje fotografii a je na něm uveden celý název strany, tj. „Sjednocené národní hnutí“. Na základě uvedeného tedy správní orgán konstatuje, že nevěří tvrzení žadatele, že byl členem SNH.
32. Dále pak žalovaný uvedl, že bez ohledu na výše uvedené konstatuje, že je toho názoru, že jmenovaný svou situaci ve vlasti nepovažuje za natolik vážnou, jak se snaží správní orgán přesvědčit. Dle své výpovědi měl být ve vlasti dvakrát zadržen policií, a to konkrétně na přelomu září 2014 a v květnu 2015. Poté měl žadatel spolu se svou manželkou odjet na týden do ČR, a poté na týden do Ázerbájdžánu. Ani v jedné z těchto zemí však v té době

nepožádali o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv tuto možnost objektivně měli. Po jejich návratu do Gruzie mělo dojít pouze k tomu, že jej měl policista varovat před sledování a blíže nespecifikovaným varováním, že by jej někdo mohl chytout a zabít. Správní orgán uvedl, že je toho názoru, že kdyby žadatel svou situaci v zemi původu opravdu vnímal jako natolik závažnou, jak se snaží správní orgán přesvědčit, požádal by o mezinárodní ochranu již během své první cesty do ČR, kterou měl absolvovat až poté, co byl dvakrát zadržen policií.

33. Dále uvedl, že žalobcův popis situace také nesplňuje definici pronásledování z toho důvodu, že žalovaný neučinil žádné kroky pro to, aby se pokusil situaci ve vlasti vyřešit. V tomto správní orgán odkázal na rozsudek NSS č.j. 6 Azs 8/2003 ze dne 11.3.2004, ve kterém tento mj. konstatoval: *„Neučiní-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“*. Uvedl, že z Informace MZV ze dne 26.2.2016 vyplývá, že v Gruzii má možnost obrátit se na policii každý, kdo je poškozen trestnou činností. Ač může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie existuje možnost podat na nečinnost stížnost u Generální inspekce policie, tamtéž lze rovněž podat stížnost v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako kterýkoli jiný občan a vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoli jiné zemi. V Gruzii rovněž existuje reálná možnost podat stížnost na pracovníky prokuratury, a to u Generální inspekce Hlavní prokuratury Gruzie. Státní zástupci, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako kterýkoli jiný občan země a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoli jiné zemi. Stížnost na jednání či nečinnost úřadu lze podat rovněž u veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. Občané Gruzie se také mohou obrátit na nezávislý soud. Správní orgán tedy konstatoval, že žadatel měl ve své vlasti možnost řešit své potíže za pomoci státních orgánů, této možnosti však dobrovolně nevyužil. Nevyužil také možnosti vyřešit své potíže s přestěhováním se do jiné části Gruzie. Podle Informací MZV z 24.7.2015 nejsou možnosti stěhování v rámci Gruzie jakkoli omezeny. Dále správní orgán uvedl, že žadatelova jezídská národnost jej v Gruzii jakkoli neznevýhodňuje. Podle informací MZV ČR ze dne 26.2.2016 nejsou Jezidé (a ostatní národnosti a náboženské skupiny) v Gruzii znevýhodněni v rovnosti před zákonem oproti Gruzíncům. Celkově lze vztah gruzínské vlády k Jezídům na území Gruzie považovat za vstřícný.
34. Dále pak žalovaný uvedl, že ze zpráv Freedom House, Human Rights Watch a Informací MZV ČR ze dne 26.2.2016 je známo, že někteří členové SNH mohli mít v Gruzii z důvodu své stranické příslušnosti potíže. Jednalo se však převážně o členy na vyšších funkcích v rámci strany či státní správy, což rozhodně není případ žalobce, který byl pouze řadovým členem strany. Zopakoval však, že tvrzení žalobce o členství v SNH nepůsobí důvěryhodně.

35. Žalovaný pak konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se mu neuděluje.
36. Žalovaný se pak v odůvodnění vypořádal i s tím, proč na žalobce nelze vztáhnout ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se mu neuděluje a zabýval se podrobně, zda by žalobce nesplňoval podmínky pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Dle tohoto zákonného ustanovení, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
37. V této souvislosti se správní orgán zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou svéprávnou osobou, schopnou se o sebe postarat. Až na problémy se sluchem je zdrav. Zdravotní stav jeho manželky je sice zhoršený a žadatel se o ni musí starat, nejedná se však o stav, kdy by jmenovaná byla v přímém ohrožení života nebo stav, při kterém by byla péče o ni natolik komplikovaná, že by ji sám žadatel nemohl zvládnout. V této souvislosti správní orgán připomenul, že jak žalobce, tak jeho manželka mají ve Švédsku syna. Správnímu orgánu není známa překážka, která by synovi jmenovaných bránila s péčí o svou nemocnou matku pomoci. Nad rámec výše uvedeného správní orgán sdělil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaný se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal a připomněl rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žalobce však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.
38. Dále se správní orgán zabýval existencí či neexistencí důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Vycházel především z výpovědi samotného žalobce, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně pak vycházel z informací MZV ČR ze dne 17.6.2015, ze dne 3.6.2015, ze dne 26.2.2016, a ze dne 15.12.2016 dále pak ze zprávy Amnesty International „Rozsudky smrti a popravy v roce 2015“ z dubna 2016. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
39. Dále v odůvodnění uvedeno, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád byla dne 13. 02. 2017 žadateli o azyl dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaný této možnosti využil a uvedl, že je jim s manželkou špatně a nemají myšlenky na nějaké seznamování. Poté, co s nimi udělali ve Švédsku, je jim to všechno jedno. Ať je klidně zastřelí, ať si s nimi dělají, co chtějí. V Gruzii se měli špatně, a proto odjeli do Švédska, a co tam s nimi udělali. Žena to samé. Od rána je v takovém rozpoložení, už nemůžou, úplně se

stydí každý den chodit k lékaři. Žadatel nenavrhl doplnění podkladů k vydání rozhodnutí. Stran zdrojů informací a způsobu jejich využití uvedl, že neví, co má ještě říci.

40. Žalovaný pak v rozhodnutí citoval ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, dle něhož se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
41. Dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu jež žalovaný citoval, za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
42. Žalovaný pak uvedl, že žadatel nesdělil a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z příložené zprávy Amnesty International z dubna 2016 nadto vyplývá, že Gruzie zrušila trest smrti pro všechny trestné činy.
43. Správní orgán se pak dále zabýval otázkou, jak uvedl, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmů „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházely proto správní orgány rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.
44. Ze zprávy MZV ČR ze dne 17.6.2015 vyplývá, že Zastupitelskému úřadu ČR v T. ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nejsou známy případy postihu nebezpečí ze strany soukromých osob. Výše uvedeným orgánům není také známo, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti byli diskriminováni nebo znevýhodňováni ze strany státních orgánů nebo že by měli problémy se získáním dokladů. Potýkají se pouze s totožnými problémy jako ostatní občané Gruzie – vysoká míra nezaměstnanosti apod. Obecně se postavení občanů Gruzie po návratu do vlasti po

dlouhodobém pobytu v zahraničí nikterak neliší od postavení rezidentů a Zastupitelskému úřadu v T. ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by se tyto osoby potýkaly po návratu s nějakými obtížemi. Často jsou naopak v ekonomicky výhodnější pozici než jejich spoluobčané, kteří v cizině nebyli.

45. Žalobce v průběhu řízení neuvedl, že by měl mít ve vlasti potíže z jiných, než politický důvodů. K těmto se správní orgán vyjádřil. Žadatel uvedl, že v případě jeho návratu do vlasti se mu může cokoliv stát, může být zabit. Správní orgán v tomto ohledu konstatuje, že žadatel v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by naznačovala, že by jeho potíže v případě návratu do vlasti měly být větší, než tvrzené potíže, které měl ve vlasti zažít. Připustí-li správní orgán, že jmenovaný byl opravdu členem SNH, musí v tomto ohledu konstatovat, že ač může docházet k excesům, k cílenému fyzickému napadení členů SNH v Gruzii nedochází. V Gruzii také existuje možnost obrátit se o pomoc na policii, případně podat stížnost na pracovníky policie. Rovněž nedochází k cílené kriminalizaci občanů Gruzie ze strany gruzínských bezpečnostních složek. V případě, že by taková situace nastala, mohou se gruzínští občané obrátit např. na nezávislý soud nebo veřejného ochránce práv. Nebylo tedy zjištěno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
46. Správní orgán v případě výše jmenovaného žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
47. Z výše uvedených informací je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
48. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
49. Krajský soud v Brně uvádí, že o žalobě žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.3.2017, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, rozhodl dne 8.11.2017 tak, že jeho žalobu zamítl jako nedůvodnou.
50. Věc posoudil tak, že se neztotožňuje s žalobou žalobce i s tvrzením v doplnění žaloby a v replice v tom smyslu, že by se žalovaný řádně situací žalobce, který žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nezabýval a že jeho postup by byl pouze formální.
51. Uvedl, že soud takovéto stanovisko zaujmout nemůže, protože při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel zejména ze skutečností, které sdělil při výslechu samotný žalobce a které jsou zaznamenány v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze

dne 10.1.2017, dále v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany manželky žalobce paní Seda Broian, která je také žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany a ze zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii, přičemž všechny jsou založeny ve správním spise. Pokud jde o protokol o výsledku samotného žalobce, ale i jeho manželky, vyplývá z nich, že byly vyslýchány naprosto standardním způsobem, ke všem podstatným a důležitým skutečnostem ve věci mezinárodní ochrany se mohli vyjádřit, přičemž účastna tohoto jednání byla i tlumočnice z jazyka ruského.

52. Bylo tedy na samotném žalobci, aby uvedl přesně a podrobně všechny skutečnosti, které jsou dle jeho názoru důležité v řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž samotný výsledek trval jednu hodinu a 20 minut, jak z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, když po skončení pohovoru měl možnost žalobce doložit na podporu svých tvrzení podklady, dokumenty či jiné materiály, pokud by nějaké měl a nebyly již založeny ve správním spise, kdy žalobce uvedl, že žádný další materiál či dokumenty, než které jsou založeny ve správním spise, již založit nechce. Žalobci byla dána možnost seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, tedy i s vybranými částmi spisového materiálu k řízení jeho manželky (protokol o pohovoru) a dále se všemi informacemi týkající se bezpečnosti a politické situace v Gruzii, založené ve správním spise, když v Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany jsou vyjmenovávány informace o bezpečnostní a politické situaci a v Gruzii, a od koho byly získány a z kterého jsou data, když k tomuto seznámení se s podklady se žalobce dostavil, na dotaz, zda se chce s obsahem těchto podkladů seznámit a vyjádřit se k nim, odpověděl v podstatě tak, že jemu i manželce je špatně a nemá myšlenky na nějaké seznamování, o tom, co s nimi udělali ve Švédsku, je jim všechno jedno. Byl tázan také, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, přičemž odpověděl, že nechce a byl také tázan, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, což také nechtěl.
53. Soud uvádí, že v případě žalovaného se v daném řízení v žádném případě nejednalo o nějaký formalistický přístup k žalobci, případně jeho manželce a že byl náležitě zjištěn skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou žádné důvodné pochybnosti.
54. Krajský soud uvedl, že se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, pokud žalobce tvrdí, že by mu měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, a to z důvodu, že byl běžným členem v Národní straně, prováděl agitaci, žádnou funkci v této straně neměl a na základě uvedené skutečnosti byl 2x odveden policií a byl nabádán k tomu, aby ze strany odešel, potřetí mu pracovník policie sdělil, že ho hledají, že se má schovat a v opačném případě by mohl mít velké nepříjemnosti a mohl by být i zabit.
55. Žalobce totiž uváděl, že právě z těchto důvodů, tedy proto, že byl 2x zadržen policií a jednou byl varován a upozorněn na to, že by se měl schovat, v opačném případě může být i zabit, se rozhodl společně s manželkou odjet do Švédska a tam požádat o azyl.

56. Krajský soud v Brně se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, jak uvedl, že rovněž pokládá tvrzení žalobce ohledně členství v Národní straně za nedůvěryhodné, neboť žalobce ani neví, jak se oficiálně tato strana jmenuje, když její oficiální název není Národní strana, ale Sjednocené národní hnutí, žalobce ani nevěděl, jak se jmenuje největší konkurenční strana a dle žalovaného a informací, které měl tento k dispozici ani průkaz strany člena Sjednoceného národního hnutí nevypadal tak, jak tvrdil žalobce. Navíc pak žalobce sice hovořil o tom, že ve dvou případech se stalo, že ho zastavili policisté, nejprve jednou na přelomu září a října 2014, podruhé v květnu 2015, v obou případech, když se vracel z práce domů, naložili ho do auta a odvezli na policejní oddělení, kde ho v prvním případě drželi dva dny.
57. Nehovořil o tom, že by se na něm dopustili fyzického násilí. Žalobce sdělil, že musel pak vydat společně s manželkou policii nějaké finanční prostředky, poté si vyřídili české vízum a odjeli na týden do ČR, když jim po návratu do Gruzie sousedka řekla, že žalobce byl opět hledán a že za ním mají zase přijít, odletěli s manželkou v listopadu 2015 ke kamarádovi do Baku, tam však setrvali pouze 5 dnů a opět se vrátili zpět do Gruzie a když pak po návratu žalobce jednou varoval jeden policista a řekl mu, aby raději odjel, nebo by mohl být i zabit, rozhodli se v prosinci 2015 s manželkou, že z Gruzie odjedou a skutečně vycestovali nelegálně do Švédska.
58. Soud uvedl, že samotný žalobce tvrdil, že poté, kdy byl 2x zadržen policií a potřetí se mu dostalo od policisty informace v tom smyslu, že by měl raději odjet z Gruzie, neboť mu hrozí nebezpečí zabití, se neobrátil na žádný orgán policie, prokuraturu, ombudsmana či soud. Žalobce to zdůvodňoval tím, že v Gruzii se všechno děje přes policii, takže by se jeho situace ani oznámením těchto problémů některému z příslušných orgánů nijak nevyřešila a namítal, že ani přestěhování do jiné oblasti Gruzie nezkoušel, raději z Gruzie s manželkou odjeli.
59. Soud uvedl, že se mu nejví zcela důvěryhodné členství žalobce ve straně SNH z důvodů, které již soud uvedl a navíc je zcela nelogické, pokud se žalobce obával o svůj život a po dvou zatčeních si vyřídil vízum a odjel do ČR společně s manželkou, že zde pobýli pouze týden a vrátili se zpět, když se obával žalobce o svůj život. Za situace, kdy žalobce tedy měl obavy o svůj život v Gruzii, by bylo samozřejmě na místě, aby po přicestování do ČR požádal o mezinárodní ochranu v ČR a nikoliv se po týdenním pobytu vracel zpět, poté odjel na 5 dnů od Baku a poté za krátkou dobu nelegálně vycestoval do Švédska.
60. Soud uvedl, že pokud jde o vycestování do Švédska, kde požádal žalobce s manželkou o udělení mezinárodní ochrany, z výpovědi samotné manželky žalobce, která je rovněž žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá, že ve Švédsku žije již 13 let syn žalobce a jeho manželky a manželka žalobce vysloveně uvedla, že by chtěla, aby žili s manželem ve Švédsku, kde žije i jejich syn, tedy měla zájem získat mezinárodní ochranu ve Švédsku.

61. Soud však má za to, že z toho co bylo uvedeno samotným žalobcem, nevyplývá, že by u něho byly splněny podmínky ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť má za to, že nebylo ze strany žalobce prokázáno, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
62. Pokud by soud uvěřil, že žalobce byl členem politické strany Sjednocené národní hnutí od počátku roku 2014 a z Gruzie odlétal společně s manželkou v prosinci roku 2015, jak uvedl žalobce a stalo se pouze ve dvou případech, že byl zadržen policií, žádné fyzické násilí vůči žalobci ze strany policie nebylo uplatněno, po uvedených dvou zadrženích už k ničemu ze strany policie vůči žalobci nikdy nedošlo, ani se nic jiného nestalo, pouze mu jeden z policistů jednou sdělil, že by měl raději vycestovat, neboť mu hrozí nebezpečí, případně i zabít.
63. Soud zde uvádí, že pokud by měl žalobce skutečné obavy z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, rozhodně by už při prvním odjezdu do ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany a po týdnu pobytu by se žalobce spolehně s manželkou nevraceli do Gruzie, kde by měl žalobce, jak tvrdil, obavy z pronásledování za uplatňování politických práv.
64. Soud pak uvádí, že i ta skutečnost, že žalobce se neobracel na žádný státní orgán v Gruzii ohledně svých „problémů“ a ani neuvažoval o přesídlení do jiné části Gruzie, kde by nebyl místní policií znám, je dle názoru soudu důkazem toho, že žádné vážné nebezpečí v Gruzii žalobci nehrozilo a nehrozí, což vyplývá i ze zpráv, týkajících se politické a bezpečnostní situace v Gruzii, které jsou aktuálního data a k jejichž obsahu a zdrojům jejich získání žalobce nic nenamítal.
65. V tomto směru soud uvedl, že má za to, že nelze na situaci žalobce dosadit obsah § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. V tomto směru situaci žalobce žalovaný posoudil správně, že mezinárodní ochrana podle § 12 zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se žalobci neuděluje.
66. Pokud jde o žalobce, z ust. § 13 zákona o azylu vyplývá, že toto se na žalobce v žádném případě vztahovat nemůže, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14.
67. Pokud jde o ust. § 14 zákona o azylu, lze udělit v případě, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, v případě hodném zvláštního zřetele, azyl z humanitárního důvodu.

68. Soud uvedl, že ani při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu nebyl postoj žalovaného pouze formální, neboť ten se pečlivě zabýval jak rodinnou, tak sociální i ekonomickou situací žadatele o udělení azylu. Soud zjistil, že bylo přihlédnuto k věku žalobce a jeho zdravotnímu stavu. Pokud jde o žalobce, je dospělou osobou, osobou svéprávnou, osobou, která nemá kromě problémů se sluchem, žádné zdravotní problémy a je tedy zdravý. Žalobce sice žije s manželkou, která má jisté zdravotní problémy, spoustu zdravotních problémů měla však již na území Gruzie, kde se s nimi i léčila (např. cukrovka, kterou má mít již 25 let, problémy se srdcem – mikroinfarkt či mrtvice vznikly také již na území Gruzie) a zhoršení zdravotního stavu, k němuž došlo, si manželka žalobce částečně způsobila sama tím, že ve Švédsku odmítala jíst, pít a brát léky. Bylo však (např. ze zprávy psychologa) zjištěno, že se nejedná o ležícího pacienta, že se jedná o ženu, která má určité psychické problémy, tyto jsou způsobeny zejména odloučením od dospělého syna a jeho rodiny, kteří žijí již řadu let ve Švédsku. Manželka žalobce navštěvuje v ČR diabetologickou ambulanci a kardiologickou ambulanci. Soud zde uvádí, že stejně jako žalovaný, že dospěl k závěru, že se nejedná u manželky žalobce o tak závažný zdravotní stav, tedy není takový, že by byla v přímém ohrožení života, že by se nemohla pohybovat, nebo že péče o její osobu by byla natolik komplikovaná, že by ji nemohl zvládnout manžel žalobkyně.
69. Soud tedy dospěl k závěru, když posoudil věk i zdravotní stav žalobce a jeho manželky, že v daném případě nejsou dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, aby byl poskytnut azyl z humanitárních důvodů.
70. Stejně pak se soud ztotožnil se stanoviskem žalovaného v tom, že nejsou v daném případě splněny podmínky § 14a zákona o azylu – udělení doplňkové ochrany, neboť v takovém případě musí být splněny podmínky uvedené v ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 zákona o azylu, což dle názoru soudu není. Soud dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce a jeho manželky do Gruzie jim nehrozí vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení jejich života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo že by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
71. Z toho, co uvedl samotný žalobce, ale i co bylo zjištěno z připojených zpráv o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii, nevyplývalo, že by žalobci či jeho manželce hrozila vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, kdy žalovaný zjistil, že Gruzie zrušila trest smrti pro všechny trestné činy, a soud má za to, že bylo prokázáno, že žalobci nehrozí ani nelidské či ponižující zacházení, mučení nebo trestání.
72. Ze zpráv, které byly připojeny, nevyplývá, že by docházelo k nějakému cílenému fyzickému napadání členů strany SNH v Gruzii, že by s lidmi, kteří se vrací po neúspěšném azylovém řízení do Gruzie, bylo zacházeno jinak, než s jinými občany Gruzie

a žalobce sám ani neuvedl, že by měl v Gruzii nějaké potíže, kromě dvou případů zadržení policií.

73. Soud tedy uvádí, že ani podmínky ust. § 14a zákona o azylu v případě žalobce nebyly splněny.
74. Soud závěrem shrnul věc tak, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a správně právně posouzen, v žádném případě se nejednalo o formální vyřešení případu ze strany žalovaného, ve svém rozhodnutí se žalovaný velmi podrobně zabýval v odůvodnění rozhodnutí důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a soud tedy s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
75. Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce kasační stížnost, v níž poukázal zejména na to, že soud přejal v zásadě argumentaci žalovaného o celkové správnosti provedeného řízení, o dostatečné míře podkladů shromážděných pro vydání rozhodnutí a o dostatečné míře vstřícnosti poskytnuté účastníku řízení.
76. Bohužel, děje se tak, jak uvedl, bez jakéhokoliv přihlédnutí k tomu (ať již ze strany žalovaného či soudu), že žalobce je nejen cizincem, ale též naprostým právním laikem. V takovém případě, kdy je někdy i českému účastníku řízení zatěžko pochopit jemu poskytnutého poučení o procesních právech, nelze totéž chtít ani po cizinci. To, že správní orgán např. učiní dotaz (byť tlumočený) zda účastník chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí a zda se chce k dosavadním podkladům vyjádřit, ještě neznamená, že účastník takovému dotazu rozuměl, ba dokonce, že rozuměl procesním důsledkům odpovědi na takový dotaz.
77. Z celkové koncepce argumentace žalovaného je patrný oblíbený postup řady správních orgánů – hřešit na okolnost, že účastník řízení je právní laik, popř. nezastoupený právním zástupcem, poskytovat tomuto sice formálně správná a potřebná poučení a klást mu procesně důležité dotazy, ovšem bez toho, že jim účastník náležitě prozumněl a pochopil je v celé šíři procesních dopadů. A i když písemný výstup o takových úkonech účastník podepíše, nelze bez dalšího dovozovat, že pochopil, o čem byl poučen a nač byl dotazován, nebo dokonce, že souhlasí s právními důsledky, jež pro něj z takového postupu plynou. Ač tak nalézací soud nenaznal, žalobce stále poukazuje na vysokou míru přepjatého formalismu žalovaného rozhodujícího bez náležitého plnění povinnosti vstřícnosti a povinnosti poučovací.
78. Pokud se jedná o neustále opakovaný název a vnitřní poměry politické strany, již byl žalobce členem, přehlíží nalézací soud také další okolnost, které si je ovšem, dle odůvodnění svého rozsudku, dobře vědom. Již ve druhém odstavci na str. 2 napadeného rozsudku nalézací soud konstatuje dle vyjádření žalobce, že tento byl ke vstupu do strany

přinucen v práci, kdy měl strach, aby o práci nepřišel. Pokud někdo z takového důvodu do strany vstoupí, je asi úsměvné předpokládat, že se takový člověk ihned stane zapáleným straníkem bezvadně ovládajícím jak vnitřní organizaci, tak i vnější politické vztahy jemu vnucené strany. Případné nepřesnosti sdělení žalobce ohledně této strany jsou pouze projevem toho, že se o dění ve straně staral pouze natolik, aby nepřišel o práci, bez jakéhokoliv vnitřního duševního srozměnění či politického zápalu. Ironií osudu poté bylo, že jakmile tato politická strana ztratila své vůdčí postavení, začali být její členové pronásledováni bez ohledu na stupeň či míru zapojení do stranické činnosti, a to včetně žalobce.

79. Tvzení žalobce nelze z tohoto důvodu považovat za nevěrohodné, ba právě naopak, nedostatečná znalost vnitřních poměrů strany a její politické činnosti svědčí tvzení žalobce, že byl ke vstupu do strany donucen.
80. Dále nalézací soud konstatuje, že se policisté v Gruzii na žalobci nedopustili fyzického násilí, bohužel však ani nezkoumal, zda byla policie v Gruzii oprávněna žalobce zadržet a zda se nejednalo o policejní nátlak či šikanu, při které nelze možnost jejího stupňování až do formy fyzického násilí vyloučit.
81. K tomu, proč se žalobce neobracel se svými obavami na státní orgány, se žalobce již mnohokrát vyjadřoval – to, že právní řád určité země takové instituce či jejich právní zakotvení má, ještě neznamená, že tyto orgány fungují, nebo dokonce, že se u nich lze dovolat zjednání nápravy bez toho, že by se situace stěžovatele ještě nezhoršila.
82. Ohledně cest z Gruzie do ČR a Ázerbajdžánu žalobce uvádí, že doufal, že se situace uklidní a on bude moci v Gruzii i s manželkou zůstat bez toho, že by mu hrozilo pronásledování či smrt. Bohužel byl nucen vyhodnotit, že se tak nestalo, že se nejednalo o nahodilý, či ojedinělý akt šikany či pronásledování a trvalý odjezd ze země bude tedy jediným řešením.
83. Pokud soud dospívá ve svém rozhodnutí poněkud formalisticky k tomu, že žalobci a jeho manželce nehrozí po návratu do Gruzie vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trestání, toto tvzení má podklad pouze v gruzínském právním řádu, nikoliv jeho reálném fungování, ani ve fungování skupin určitých osob, které ať již ve srozměnění se stáními orgány či jím navzdory podobnou činností páchají.
84. K tomu navíc žalobce navrhoval zajištění svědectví tří osob, kdy však soud svědectví těchto osob nejenže neprovedl, ale ani se těmito důkazy ve svém rozhodnutí nikterak nevypořádal, ohledně toho, proč je neprovedl. Z uvedených důvodů navrhoval rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Brně.

85. Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 9 Azs 441/2017-30 ze dne 8.3.2018 rozhodl tak, že výroky I. a II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8.11.2017, č.j. 41 Az 3/2017-76 zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu k dalšímu řízení.
86. Dále rozhodl, že ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Běle Sedláčkové se přiznává odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč, když tato částka bude vyplacena do 60 dnů od právní moci rozhodnutí.
87. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplynulo následující:
88. Stěžovatel namítal zásadní pochybení krajského soudu, u kterého nelze a priori vyloučit, že mělo vliv na jeho hmotněprávní postavení. Jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, konkrétně nevypořádání se s navrženými důkazy na výslech tří svědků, což mělo být relevantní z hlediska posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
89. V posuzovaném případě ovšem kritéria přezkoumatelnosti nebyla naplněna. Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nevyjádřil k navrženým důkazům – výslechům třech svědků. Návrhy stěžovatele uvedené v jeho druhé replice k vyjádření žalovaného ze dne 29.8.2017 krajský soud s největší pravděpodobností přehlédl, neboť je neuvedl ani v rekapitulační části napadeného rozsudku. Skutečnost, že důkazy byly navrženy až v replice, ještě sama o sobě neznamená, že jde o pozdě navržené důkazy. Navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popř. v jejím včasném rozšíření, totiž nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s.
90. Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmů právního státu, povinnost soudu své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí proto musí být jednoznačně zřejmé, proč soud navržené důkazy neprovedl.
91. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že v novém řízení bude soud povinen vypořádat se s navrženými důkazy a s případným vlivem těchto důkazů na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V důsledku opominutých důkazů je nutno označit rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný dle § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nelze podrobit věcnému přezkoumání.

92. Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami rozporujícími závěr soudu o nevěrohodnosti stěžovatelova příběhu. Nic mu však nebránilo zabývat se kasačními námitkami směřujícími do porušení práva na spravedlivý proces v řízení před správními orgány.
93. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v průběhu řízení byla stěžovateli poskytnuta všechna zákonná poučení. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla na jeho žádost přítomna tlumočnice z ruského jazyka. Stěžovatel využil svého práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, které bylo rovněž na jeho žádost dne 13.2.2017 provedeno v ruském jazyce. V rámci vyjádření se k podkladům a zdrojům informací uvedl, že je na tom zdravotně špatně (i spolu s manželkou), že nemají myšlenky na seznamování po tom, co s nimi udělali ve Švédsku. Tento postoj však nelze přičítat k tíži správním orgánům.
94. Žalovaný obstaral množství zpráv ze země původu (založené an. čl. 31-48 správního spisu), které byly součástí podkladů a se kterými se stěžovatel seznámil. Přistupoval k danému případu zcela individuálně, všem průběžným žádostem vyhověl (žádost o tlumočení, seznámení s podklady rozhodnutí).
95. V Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany není zaznamenán žádný dotaz na vysvětlení jakékoliv otázky ani poskytnutého poučení. Pokud stěžovatel čemukoliv nerozuměl, měl a mohl se doptat. O jeho porozumění svědčí skutečnost, že se dne 13.2.2017 seznámil s podklady a využil i práva na tlumočníka.
96. Stěžovatel si musel být i jako právní laik vědom toho, že pokud požádal o udělení mezinárodní ochrany, bude mít jeho jednání v dané věci (např. podpis na protokolu o pohovoru k jeho žádosti) procesní následky. O nich byl náležitě poučen. Poučení byla provedena v souladu se zákonem. Skutečnost, že byla provedena standardním způsobem, nelze označit za formalismus.
97. Uložení trestu smrti nebylo předmětem tohoto řízení. Stěžovatel v průběhu pohovoru možnost uložení trestu smrti nezmiňoval a ze spisu ani nevyplývá, že by byl trestně stíhán. Navíc dle zprávy Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 Amnesty International ze dne 3.5.2016, plyne, že Gruzie je na seznamu států, kde je trest smrti zrušen pro všechny trestné činy.
98. Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného rozsudku a dle § 109 odst. 3 s.ř.s. i na něm závislý výrok II. o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel sice formálně napadl všechny výroky rozsudku krajského soudu, avšak je zřejmé, že výrok III. (týkající se odměny ustanovené zástupkyně) napadnout nezamýšlel. Ustanovená zástupkyně má nárok na odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů bez ohledu na výsledek věci, a nejde proto o závislý výrok ve smyslu § 109 odst. 3 s.ř.s.

99. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Výroky I. a II. rozsudku krajského soudu proto dle § 110 odst. 1 věty první s.ř.s. zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.). O náhradě nákladů řízení rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 věta první s.ř.s. krajský soud v novém rozhodnutí.
100. Byť Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu částečně ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení, je povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně, které dle § 35 odst. 9 s.ř.s. hradí stát (o těchto nákladech bylo ve výroku rozsudku NSS rozhodnuto).

Posouzení věci krajským soudem

101. Žaloba není důvodná.

102. Krajský soud i ve svém druhém rozsudku rozhodl naprosto totožně jako v rozsudku prvním, tedy v rozsudku ze dne 8.11.2017, že žalobu žalobce zamítl, neboť ji měl za nedůvodnou.
103. Krajský soud se zcela odvolává na odůvodnění tohoto rozsudku z 8.11.2017, kdy má za to, že se žalovaný se všemi skutečnostmi uvedenými v žalobě žalobce vypořádal (kromě toho, že v uvedeném rozsudku se nevyslovil k otázce, proč nebyl proveden výslech navrhovaných svědků). Soud měl tehdy, a má i nyní za to, že správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, postupoval naprosto standardním způsobem, žalobce byl při výslechu řádně poučen, mohl uvést, za účasti tlumočníka všechny skutečnosti podstatné pro azylové řízení a soud také uvádí, že má zcela jednoznačně za to, že všechny podstatné skutečnosti žalobce uvedl.
104. Pokud namítal své obavy, že by mohl být po návratu do Gruzie pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a že takto byl také za svého pobytu v Gruzii v roce 2014 a 2015 pronásledován pro své členství v politické straně SNH, soud, tak jako již v rozsudku z 8.11.2017, se s touto skutečností neztotožňuje.
105. Jednak soud uvádí, že žalobce v Pohovoru, který s ním byl proveden dne 10.1.2017 vůbec nehovořil o tom, že by vstoupil do strany pod nějakým tlakem, tedy že by do ní nevstupoval dobrovolně, naopak uváděl, že mu o této straně řekli jeho spolupracovníci, o programu strany, který se mu zalíbil a z těchto důvodů také prováděl mezi lidmi agitaci, aby strana získala více členů a uspěla ve volbách.
106. Soud uvádí, že skutečnost, že žalobce v soudním řízení uváděl, že do strany nevstupoval dobrovolně, se soudu jeví jako tvrzení rovněž účelové.

107. Soud pak jenom zdůraňuje, že pokud by měl žalobce obavy o svůj život či zdraví a i své manželky a odjel proto na týden do ČR, pak se vrátil do Gruzie, pak odjeli s manželkou na návštěvu ke kamarádovi do Baku, také pouze na 5 dnů a vrátili se zpět do Gruzie, už z tohoto je soudu zcela zřejmé, že žalobce v té době v Gruzii žádné obavy o svůj život či zdraví, či život a zdraví manželky z důvodu své politické angažovanosti mít nemohl, neboť jednotýdenní, či pouze několikadenní návštěva zahraničí (ČR a Ázerbajdžán) nemohla v jeho situaci nic řešit, když ztěžá, jak uváděl, tyto dvě cesty vykonal pouze proto, aby se na něho v Gruzii zapomnělo.
108. Soud zde uvádí, že pokud by měl žalobce v Gruzii vážné problémy, ztěžá se mohlo na něho „zapomenout“ ze strany policie za tak krátkou dobu jako je jednotýdenní pobyt v ČR či pětidenní pobyt v Baku.
109. Dále pak soud uvádí, že poté, kdy vstoupil do uvedené strany, což bylo, jak uvedl počátkem roku 2014 byl zadržen do svého odjezdu z Gruzie (prosinec 2015) pouze 2x, a to na přelomu září a října 2014 na dva dny a v květnu 2015, kdy byl zadržen přes noc, k žádnému dalšímu zadržení ze strany policie již nedošlo a žádné problémy, kromě těchto dvou zadržení v Gruzii neměl.
110. Je zcela nepochopitelné, že pokud by žalobce měl od období přelom září a říjen 2014, kdy byl zadržen poprvé, vážné obavy o svůj či manželčin život či zdraví, rozhodně by nesetrvával na území Gruzie až do konce roku 2015 a pokusil by se svou situaci řešit dříve, zvláště, když předtím odjel na týden do ČR. Tedy pokusil by se dříve formou žádosti o mezinárodní ochranu situaci řešit v ČR již při prvním pobytu na tomto území.
111. Z těchto důvodů a i s ohledem na to, že i Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko, že v případě žalobce v průběhu správního řízení bylo postupováno zákonným a zcela standardním způsobem, krajský soud na rozhodnutí z 8.11.2017 a odůvodnění rozsudku setrval.
112. První rozsudek Krajského soudu v Brně byl zrušen Nejvyšším správním soudem z důvodu, že krajský soud, přestože žalobce žádal o výslech tří svědků ve své druhé replice, na toto ve svém odůvodnění rozsudku žádným způsobem nereagoval.
113. Toto je skutečností. Přesto, že soud na návrh výslechů svědků nereagoval, na svém původním, tedy prvním rozsudku, trvá na svém rozhodnutí i jeho odůvodnění a věc doplňuje takto:
114. Dne 29.8.2017 ve své replice žalobce uvedl, že navrhuje provedení důkazu výsledkem svědků:

- P. G.,

- G. S.,
- S. O.,

všichni bytem ve městě T., G. m., G. Uvedl dále, že uvedení svědkové jsou ve věku let.

115. Žalobce dále v replice uvedl, že současně žádá, aby, pokud bude soud tyto svědky, resp. jejich výpovědi zajišťovat k důkazu, aby uvedené bylo provedeno tak, aby dotyčným osobám svědků nevznikla v důsledku jejich svědectví újma, resp. aby nebyli v důsledku své svědecké výpovědi ohroženi újmou.
116. Sdělil, že svědkové by se měli vyjádřit k osobě žalobce i jeho poměrům, se zaměřením na jeho poměry v Gruzii a důvodům vycestování z Gruzie. V případě, že by soud svědky povolal ke svědectví, chce být žalobce účasten jednání a svědkům klást otázky.
117. Poté, kdy byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, žalobce podáním 30.4.2018 uvedl, že v reakci na dotaz soudu ohledně osobní účasti u jednání soudu sděluje skutečnost, že navrhuje provedení důkazů, tedy že reaguje na svůj dřívější návrh na provedení důkazů, jež zatím nebyly provedeny, a to výslechy svědků P. G., G. S. a S. O. Sdělil, že pokud se soudu podaří svědky předvolat a bude je povolávat ke svědectví, chce být žalobce účasten u tohoto jednání, svědkům klást otázky a v takovém případě pak nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.
118. K návrhu na provedení důkazů výslechem svědků Krajský soud v Brně zaujímá toto stanovisko:
119. Soud provedené dokazování výslechem navržených svědků pokládá za důkaz zcela nadbytečný, který by ve věci nepřinesl nic nového, a to s ohledem na skutečnosti, které soud zjistil ze správního spisu, s ohledem na postup správních orgánů v průběhu azylového řízení, kdy žalobce měl možnost se ke všem skutečnostem, důležitým pro azylové řízení, vyjádřit, kdy byl proveden důkaz i protokolem o výslechu jeho manželky a kdy byla zjištěna řádně bezpečnostní a politická situace v Gruzii a zejména také s přihlédnutím ke skutečnostem odjezdu žalobce z Gruzie do Švédska, tedy s ohledem na to, že uplynula doba více než půl roku od momentu, kdy byl žalobce dle jeho tvrzení podruhé zadržen policií, přičemž od té doby již k žádnému dalšímu zadržení nebo jakémukoliv útoku ať fyzickému či psychickému na žalobce nedošlo, kromě toho, že v jednom případě měl policista varovat žalobce, upozornit ho na to, že by bylo nelepší, aby odjel, neboť by mohl být v Gruzii i zabit.
120. Pokud jde o navrhované svědectví tří osob, má se jednat, jak žalobce ve své replice i v pozdějším podání uvedl, o tři osoby ve věku let, přičemž tyto osoby dle žalobce by se mohly vyjádřit k poměrům žalobce v Gruzii a důvodům jeho vycestování z Gruzie.

121. Soud však má za to, že i návrhy na výslech těchto svědků jsou pouze účelové, a to proto, že uvedené osoby jsou všechny o generaci mladší, než je žalobce, žalobce neuvedl ve svém podání, z jakého důvodu o jeho situaci v Gruzii a důvodům odjezdu z Gruzie by mohli vědět, neboť nesdělil, zda se jedná např. o jeho blízké příbuzné, sousedy, blízké spolupracovníky apod., když navíc žalobce ani neuvedl jejich adresu bydliště v T., kde mají žít. Soud tedy neví, jak by takovéto osoby mohl k výslechu do ČR předvolat, když ani nezná jejich bližší adresu, neboť T. je město, ve kterém žije více než 1,3 mil. občanů a bez uvedení celé, skutečné adresy by bylo v podstatě nemožné jim jakékoliv předvolání k ústnímu jednání do ČR doručit, neboť z podání žalobce vyplynulo, že by chtěl být účasten jejich výslechu a navíc si kladl v podstatě „nemožnou a neuskutečnitelnou“ podmínku, neboť trval na tom, že pokud budou svědkové předvoláni k jednání, aby jim v důsledku jejich svědectví nevznikla nebo nebyli ohroženi žádnou újmu. Soud tedy neví, co by měl v takovém případě „udělat“, aby snad uvedeným třem svědkům žádná újma nevznikla při cestě k výslechu do ČR.
122. Soud zde uvádí tu zásadní skutečnost, že dle jeho názoru, výslech tří navržených svědků je s ohledem na skutečnosti, které uvedl shora, zcela nadbytečný a navíc není ani možné svědky v Gruzii, jejichž adresa není v podstatě žádným přesnějším způsobem uvedena, zajistit.
123. V tom tedy soud opět spatřuje účelovost tvrzení žalobce, neboť žalobce první žádost o výslech svědků uvedl 20.8.2017 a druhou žádost o výslech týchž svědků pak 30.4.2018, tedy téměř za třičtvrtě roku a ani za tak dlouhou dobu od první žádosti o výslech svědků do současné doby žádnou bližší adresu jmenovaných nesdělil. Žalobce tedy požadoval výslech svědků, navíc, aby byli předvoláni do ČR, aby se výslechu mohl účastnit, přičemž adresu, na kterou by měli být předvoláni, nesdělil.
124. Soud tedy návrh na výslech svědků uzavírá tak, že ho soud neprovedl, neboť ho pokládal, s ohledem na skutečnosti uvedené ve správním spise a zhodnocené jak správním orgánem, tak soudem, za naprosto nadbytečné, skutečnosti, které by nepřinesly do azylového příběhu žalobce nic nového a neměly by žádný vliv na rozhodnutí ve věci.
125. Soud tedy rozhodl opětovně tak, že žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
126. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu nebyly přiznány a ani mu žádné náklady nevznikly, žalovanému kromě běžné úřední činnosti rovněž žádné náklady řízení nevznikly.
127. Soud nyní nepřiznal odměnu za zastupování ani právní zástupkyně JUDr. Běly Sedláčkové, tedy odměnu za zastupování poté, kdy rozsudek Krajského soudu v Brně byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu a ve věci bylo vydáno nové rozhodnutí soudu, a to proto, že v prvním rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8.11.2017, č.j. 41 Az 3/2017-76 byla JUDr. Běle Sedláčkové přiznána odměna za zastupování ve výši 25.159

Kč a tato jí byla také z účtu Krajského soudu v Brně vyplacena a po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Brně již žádný úkon tato právní zástupkyně ve prospěch žalobce nečinila, takže žádné další náklady ve výši odměny již nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. května 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.